(గత సంచిక తరువాయి)

నిన్న పోయింది నా పరువేకాదు. వాళ్ళింటి పరువుకూడా. ఒకవేళ, నేనూ, సందీప్ ఒక్కటవ్వడం ఆయనకి యిష్టంలేకపోతే మాత్రం నేను చేసింది ఖచ్చితంగా తప్పే. ఆయన బాధకీ, అయిష్టానికీ కారణం నేను కాకూడదు. అది అమ్మ రాతపూర్వకంగా నాకు రాసిచ్చిన శాసనం. దాన్ని నేను దాటలేను.

ఆయన ఏం మాట్లాడటానికి వచ్చారో అనుకుంటూ ఊపిరి బిగబట్టి నిలుచున్నాను.

"పనిమీద వెళుతున్నట్టున్నావు. నేను మళ్ళీ కలుస్తాలేమ్మా" అంటూ ఆయన వెనక్కి తిరగబోయాడు.

"అంకుల్.." నేను ఆపాను.

"ఫర్వాలేదు చెప్పండి" ఆయన ఏం చెప్పినా జీర్ణించుకోవడానికి సిద్దపడుతూ అన్నాను.

ఆయన తల కొద్దిగా వంచి తటపటాయిస్తున్నట్టు చూశాడు.

"లోపల కూర్చుని మాట్లాడుకుందాం రండి" అంటూ వెనక్కి తిరగబోయాన్నేను.

"వద్దమ్మా" వారించాడాయన.

"నిన్న జరిగినదానికి క్షమాపణ చెబుదాం అని వచ్చాను. నువ్వూ మా సుమలాంటిదానివే నాకు. జరిగింది మర్చిపో. నిజానికి మీ అమ్మ ఉండివుంటే, యివాళ నేను నా మొహం కూడా చూపించగలిగేవాడిని కాదు.

ఏవి ఎలా అన్నా జరగనీ నీకే అవసరం వున్నా నేనున్నానని గుర్తుపెట్టుకో" అంటూ నా తలమీద చెయ్యివేసి వెనక్కి తిరిగాడు.

ఆయన మాటలకి నేను విస్తుపోయాను. నేను ఊహించని విధంగా మాట్లాడాడాయన.

సందీప్ గురించిగానీ, నా గురించిగానీ అస్సలు అడగలేదు. మమ్మల్ని సమర్ధించలేదు. మందలించలేదు.

ఆయన ఆలోచిస్తున్నట్లు ఒక మనిషిని బాధపెట్టామే అనే. ఎంతసింపుల్‌గా ఉంది ఆయన ఆలోచన. ఆయన ఫ్యూచర్ లాభనష్టాలులాంటివేవీ ఆలోచించడా?

వెనక్కి తిరిగి వెళుతున్న ఆయన్ని పరీక్షగా చూశాను. ఇవాళ ఆయన మరింత కొత్తగా కనిపించాడు.

ఎదుటివారిని బాధపెట్టకపోవడం, చేసే పనిని నిస్వార్ధంగా చేయడం ఈ రెండే ఆయనకి తెలుసు.

"ఇది ఒక వరమా? శాపమా?" నాకు అర్ధంకాలేదు.

నా సెల్‌లో ఆ ఐదు నిముషాల్లోనే నాలుగుసార్లుటైం చూసుకున్నాను. ఆఫీసుకి వెళ్ళాక తెలిసింది. సందీప్ అనుకోకుండా మెటీరియల్ పర్చేజింగ్‌కి అర్జంటుగా పక్క ఊరికి వెళ్ళాల్సి వచ్చిందని.

"సాయంత్రం ఐదు గంటలకల్లా వచ్చేస్తాను. ప్లీజ్ .. వెయిట్ చెయ్యి" సందీప్ పంపించిన మెసేజ్‌ని మరోసారి చూశాను.

అప్పటికే బైట చీకటి దట్టంగా అల్లుకుంది. వాచ్‌మెన్ మల్లన్న తప్ప వర్కర్స్ అందరూ వెళ్ళిపోయారు.

ఫోన్ మాట్లాడడం పూర్తి చేసి ఆఫీసు రూంలోకి వచ్చాడు వెంకట్.

"తన్మయీ టైం ఏడు దాటింది. సందీప్ లేటవ్వచ్చు. బాగా మబ్బులు పట్టేసాయి. వాన వచ్చేట్టుంది. నువ్వు యిక్కడ వెయిట్ చెయ్యడం సేఫ్ కాదు. పద వెళదాం." టేబుల్ మీద లాప్ టాప్ పెడుతూ అన్నాడు.

నేను మళ్ళీ సందీప్ సెల్‌కి కాల్ చేశాను.

"స్విచ్చాఫ్ చేసి వుంది" అన్న మెసేజ్ పదేపదే వినిపిస్తూ వుంది.

"ఫోన్‌లో ఛార్జింగ్ అయిపోయివుంటుంది తనూ. డోంట్ వర్రీ. ఏ క్షణానైన వాన పడొచ్చు. హర్రీ అప్. నేనూ నీతోపాటు చాలాసేపు వెయిట్ చేశాను. నా కారు వైపర్స్ సరిగ్గా పనిచేయడంలేదు. వానపడితే యిబ్బందవుతుంది. ప్లీజ్. వెళదాం పద."

వెంకట్ చెబుతూ వుండగానే, నేను కుర్చీలోనుంచి లేచాను.

"ఇక సందీప్ ఆఫీసుకి రాకపోవచ్చు. నేరుగా యింటికే వెళతాడు. నువ్వు ఈ లాప్‌టాప్, ఛార్జర్ వాళ్ళింట్లో యిచ్చెయ్. లేకపోతే ఎకౌంట్స్ టాలీ చెయ్యడం లేటయిపోతుంది. బిల్స్ అన్నీ వెంటనే ఎంటర్ చెయ్యాలంటాడు సందీప్" అంటూ బ్యాగ్ నా చేతికి యిచ్చాడు.

నేను సందేహంగా వెంకట్‌వైపు చూశాను.

"ప్లీజ్ తనూ 'వర్క్ కమ్స్ ఫస్ట్ ఆల్వేస్' అంటావుగా నువ్వు మిగతావన్నీ పక్కన పెట్టు .." అన్నాడు అభ్యర్థిస్తూ.

"సరే" తలూపాను నేను.

అప్పటికే గాలి హోరు హెచ్చింది. సన్నసన్నగా వానచినుకులు పడడం మొదలైంది. ఇద్దరం గబగబా ఆఫీస్ రూం లాక్ చేసి పార్కింగ్ వైపుకి పరిగెత్తాం.

"తనూ లాప్‌టాప్ మర్చిపోకుండా యివ్వు. లేదంటే అర్ధరాత్రి ఆఫీసుకో, మా యింటికో వచ్చేస్తాడు" కారు డోరు తీస్తూ మరోసారి హెచ్చరించాడు వెంకట్.

"అలాగే" చెప్పి నా కారులో ఎక్కాను. లాప్‌టాప్ బాగ్‌ని పక్క సీట్లో పెట్టి కారు స్టార్ట్ చేశాను.

దాదాపుగా సగం దూరం వచ్చేసరికి, సన్నని తుంపర్లుగా వున్న వాన కాస్తా పెద్ద జల్లుగా మారింది.

కాస్త దూరం వెళ్ళాక, కుడిచేతివైపు మలుపు తిప్పి, కారుని సందీప్ వాళ్ళ ఇంటిముందు ఆపాను.

బుక్‌సీట్‌లో నుంచి రెయిన్ కోట్ తీసి వేసుకుని, లాప్‌టాప్ బ్యాగ్ తడవకుండా రెయిన్ కోట్ లోపల దూర్చి గట్టిగా అదిమిపట్టుకున్నాను. కార్ డోర్ తీసి దిగి, రెండు అడుగులు వేశానో లేదో ఠక్కున స్ట్రీట్‌లైట్స్ ఆగిపోయాయి. చీకట్లో చిన్నగా అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ జాగ్రత్తగా గేటుదాకా నడిచాను.

ఇంతలో యింట్లో నుంచి పెద్ద పెద్దగా మాటలూ, అరుపులూ వినిపిస్తూ వున్నాయి.

"బుర్రకి పనిపెట్టే అవసరమే లేదు. అది సుమిత్రాదేవి గొంతే. ఇది వాళ్ళింట్లో ఎప్పుడూ వినిపించే మద్దెల దరువే" అంతరాత్మ చెప్పింది.

నేను చిన్నగా నవ్వుకుంటూ అడుగులు ముందుకు వేశాను.

"ఇంట్లోకి అడుగు పెట్టావంటే మర్యాద దక్కదు. జాగ్రత్త" సుమిత్రాదేవి అరుపూ.. ఆ వెనకాలే "అమ్మా!అమ్మా!" అంటూ సుమ ఏడుపూ వినిపించింది.

"ఈ టైంలో లోపలికి వెళ్ళడమా, వద్దా?" అని ఆలోచిస్తూనే గేటు మీద చెయ్యి వేశాను. గేటు లోపలనుంచి గడియ వేసి లేదేమో తక్కున దానంతట అదే తెరుచుకుంది.

చలికి వణుకుతూ, వానకి తడవకుండా లాప్‌టాప్ బ్యాగ్‌ని మరింత బద్రంగా పొదివి పట్టుకుని నాలుగడుగులు వేశాను. యధాలాపంగా యింటి గుమ్మం వైపుకి చూస్తూనే ఎదురుగా కనిపించిన దృశ్యాన్ని చూసి స్థాణువైపోయాను.

సుమిత్రాదేవి రంగారావుగారిని వరండా గ్రిల్స్‌లో నుంచి బైటికి తోసేస్తూవుంది. ఆవిడ విసురుకి ఆయన నిలదొక్కుకోలేకపోతున్నాడు.

ఎత్తుగా, బలంగా భారీగా వున్న ఆమె నిలువెత్తు విగ్రహంలా వరండా తలుపుకి అడ్డంగా నిలబడివుంది. ఆమెలోని కోపం, ద్వేషం అంతా ఆమె బాడీ లాంగ్వేజ్‌లో స్పష్టంగా తెలుస్తూవుంది నాకు.

"అమ్మా ప్లీజ్ అమ్మా వద్దు. నాన్న అసలే ఆయాసం మనిషి. ఈ వానకి తట్టుకోలేడు. వద్దమ్మా" సుమ సుమిత్రాదేవికి అడ్డం పడి బతిమాలుతూ వుంది.

"అయితే మీ నాన్నని ఒప్పించి. మీ నాన్న చెబితే వాడు వింటాడు. చిత్రని చేసుకోవడానికి వాడిని ఒప్పించమని. అప్పుడే ఈ యింట్లోకి ఆయన్ని అడుగుపెట్టనిచ్చేది.

ఆ కొరివిదెయ్యం మీ నాన్నకి ఎందుకు ఎక్కువో, నాకు ఛస్తే అర్థమై చావడంలేదు. నా మేనకోడలు నా యింట్లో కోడలుగా అడుగుపెట్టాలి. అంతే" గర్జించింది.

"అమ్మా! యిందులో నాన్న ప్రమేయం ఏముందమ్మా? నాన్న ఏం చేయగలడు? అన్నయ్యకి చెప్పలేక నాన్ననెందుకు సాధిస్తావు?" సుమ రంగారావుగారిని పట్టుకుంటూ అరిచింది.

"నాకదంతా అనవసరం. ఆ యింటిలో పరిచయాలు. ఈయనగారి వల్లే జరిగాయి. అదే నా కొంపముంచింది. ఆ అమ్మాయిని పెళ్ళిచేసుకోవడం నాకు యిష్టం లేదని మీ నాన్న ఒక్కమాట చెప్పమను. అప్పుడు తలుపు తీస్తాను" అంటూ యిద్దర్నీ ఒక్క తోపుతోసి, వరండా గ్రిల్స్‌లో నుంచి తోసేసి, తలుపువేసింది.

"అమ్మా! అమ్మా! తలుపు తియ్యి" సుమ అరుస్తూనే వుంది. అదేమీ పట్టనట్టుగా సుమిత్రాదేవి గ్రిల్స్‌కి తాళం వేసి లోపలికి వెళ్ళి హాలు తలుపు కూడా బిగించేసింది.

వాన యింకాస్త హెచ్చింది.

"నా కళ్ళముందు జరుగుతున్నదంతా నిజమేనా?" నాకు నమ్మబుద్దికాలేదు. బుర్రంతా స్తంభించిపోయినట్టైంది.

నా ఎదురుగా ముప్పై అడుగుల దూరంలో వరండాలోని లైట్ల వెలుతురులో ఆ చిన్న యింట్లో జరుగుతున్నదేంటో నాకు స్పష్టంగా కనిపిస్తూవుంది. అది అబద్ధం అని చెప్పలేను.

వీధిలైట్లు వెలగకపోవడం, అరటి చెట్లు అడ్డంగా వుండడంతో నేను మాత్రం వాళ్ళకి కనిపించడంలేదు.

ఇంత జరుగుతున్నా రంగారావుగారు ఒక్కమాట కూడా మాట్లాడలేదు. ఆయన మౌనంగా వచ్చి, యింటిముందు వున్న ఒక రాతి బెంచీమీద కూర్చున్నాడు. రెండు చేతులూ మోకాళ్ళ మీద ఆనించి ముందుకి వంగి తలవంచుకుని కిందకి చూస్తూ వున్నాడు.

చుట్టూ చీకటి, దానికి తోడు చలిగాలి.

ముందుకి వంగివున్న ఆయన శరీరం వణుకుతూ వుండడం అంత దూరానికి కూడా నాకు స్పష్టంగా తెలుస్తూ వుంది. ఆయన ఆయాసపడుతున్నాడో, ఏడుస్తున్నాడో నాకు అర్థంకాలేదు.

"నాన్నా.. సరే అని చెప్పు నాన్నా. 'సరే' అని చెప్పు" వణికిపోతున్న ఆయన్ని పట్టుకుని పెద్దగా ఏడుస్తూ వుంది సుమ.

ఇంతలో హఠాత్తుగా ఆయన ఛాతీ ఎగసిపడడం ప్రారంభించింది. సుమ కష్టం మీద ఆయన్ని లేపి వరండా ముందు వున్న సన్‌షేడ్ కింద, తడవకుండా కూర్చోపెట్టే ప్రయత్నం చేసింది.

"అమ్మా.. అమ్మా! తలుపు తియ్యమ్మా. నాన్నకి బావుండలేదు. ఎక్కిళ్ళు వస్తున్నాయి..." సుమ కంగారుగా వ్రండా గ్రిల్స్ గడియని తట్టి శబ్దం చేస్తూ ఏడుస్తూ వుంది.

అప్పటిదాకా ఓ మాదిరిగా కురుస్తున్న వాన వున్నట్టుండి ఉధృతమైంది. అప్పటిదాకా కనిపిస్తున్న దృశ్యం కొద్దిగా మసకబారింది.

రంగారావుగారు కూర్చున్నవాడల్లా వున్నట్టుండి పక్కకి ఒరిగిపోయారు. ఆయన నిస్సహాయతనే తండ్రికోసం సుమ పడే ఆరాటాన్ని చూసి నాకు కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి.

గబుక్కున ఒక అడుగు ముందుకు వెయ్యబోయి కూడా కాళ్ళకెవరో సంకెళ్ళు తగిలించినట్టుగా హఠాత్తుగా ఆగిపోయాను.

నేను వెళ్ళడం సమస్యని మరింత పెంచుతుందని నాకు తెలుసు. అలాగని వెనక్కి తిరిగి వెళ్ళడానికీ మనసు రాలేదు. ఇప్పటిదాకా సందీప్‌తో రిలేషన్‌ని రంగారావుగారికి తెలియకుండా వుంచడం తప్పేమో అన్న ఫీలింగ్ మాత్రమే ఉండేది.

కానీ, ఈ సంఘటన చూస్తుంటే, నేను చేస్తున్నది పాపం కూడానేమో అన్న భావన కలిగించింది.

"ఈ క్షణంలో సందీప్ యిక్కడికి వస్తే బావుండు" ఏడుస్తూ మనసులోనే ముక్కోటి దేవతలనూ ప్రార్థించాను.

ఇంతలో, ఠక్కున హాలు తలుపు తెరుచుకుంది. సుమిత్రాదేవి లోపలినుంచి వరండాలోకి వచ్చింది.

"నేను చెప్పినట్టు చేస్తాడా మీ నాన్న?" గంభీరంగా అడిగింది సుమ వంక చూస్తూ.

"అలాగే అమ్మా! అలాగే తలుపు తియ్యి" రంగారావుగారిని లేపి నిలబెడుతూ అంది.

"మీ అన్నకిగానీ ఈ విషయం తెలిసిందా, నేనూ, చిత్ర కాఫీలో విషం కలుపుకుని తాగి ఛస్తాం గుర్తుంచుకోండి.

ఆ తల్లిలేని బిడ్డ ఉసురు తగులుతుంది మీకు ఊ.. నడవండి" బెదిరిస్తూ ఉందావిడ.

సుమ, రంగారావుగారూ యిద్దరూ లోపలికి వెళ్ళారు.

ఆ తర్వాత వరండా గ్రిల్స్ తలుపులూ, ఆ వెంటనే హాలు తలుపులూ మూసుకున్నాయి.

ఆ సంఘటనతో ఆయన మనసు ముక్కలు ముక్కలు అయిపోయివుంటుంది. పిల్లల భవిష్యత్తు కోస్మ చిత్రహింసలు అనుభవించే తల్లుల్ని చూశాను. కానీ.. ఓ తండ్రిని చుడడం యిదే మొదటిసారి. తన కుటుంబాన్ని ఒక సంపూర్ణమైన కుటుంబంగా లోకానికి చూపించడానికి ఆయన యిన్ని కష్టాలు భరిస్తున్నాడా?"

రంగారావు గారు సుమ లోపలికి వెళ్ళగానే తెరమీద దృశ్యం మాయమైనట్టైంది. నేను స్పృహలోకి వచ్చాను. అప్పటిదాకా నేను ఏ పరిస్థితిలో అక్కడ వున్నానో నాకు అర్థంకాలేదు.

వానకి, అరటి పాదుల మీదుగా పారిన నీళ్ళు నా చెప్పుల్నీ, పైజమానీ బురద చేసేశాయి. రెయిన్‌కోటు కవర్ చేయని, నా నడుమూ, కింద భాగం అంతా తడిసి ముద్దయిపోయింది.

హఠాత్తుగా నా చేతిలో లాప్‌టాప్ వున్న సంగతి గుర్తుకు వచ్చింది నాకు. ఆ పరిస్థితిలో దాన్ని యిచ్చే సాహసం చెయ్యలేక, బురదలో దిగబడ్డ చెప్పుల్ని విడుల్చుకుంటూ వెనుదిరిగాను.

ఇంటికివచ్చి, పొడిబట్టల్లోకి మారి, తల తుడుచుకుంటూ సోఫాలో కూర్చున్నాను.

అరగంట క్రితం జరిగిన సంఘటనే నా కళ్ళముందు మెదులుతూ వుంది. ఆయన పక్కకి ఒరిగిపోయినప్పుడు నా గుండె దడదడలాడింది. ఆ సమయంలో ఆయనకి ఏదైనా స్ట్రోక్ గానీ వచ్చివుంటే ఆయనకిగానీ జరగరానిది జరిగివుంటే ఆలోచించడానికే భయం వేసింది నాకు.

ఆ భారం గుండెల్లో జీవితాంతం మోయగలనా? మనసంతా పిచ్చి పిచ్చి ఆలోచనలు. అసహనంగా సోఫాలో నుంచి లేచి బెడ్ రూంలోకి వచ్చాను. బెడ్‌సైడ్ టేబుల్ మీద లాంప్ స్విచ్ వేస్తుంటే, చేయి తగిలి ఏదో పేపర్ కిందపడింది.

వంగి, దాన్ని చేతిలోకి తీసుకుని చూశాను.

అది అమ్మ వీలునామాతో బాటు రాసి వుంచిన లెటర్.

"ఆయన్ని సంతోష పెట్టలేకపోయినా ఆయన బాధలకి మనం కారణం కాకూడదు" రంగారావుగారి గురించి, అమ్మ రాసిన వాక్యం నాకంటపడింది. గత కొద్దికాలంగా నా మనసులో రేగుతూ సమసిపోతూ వున్న సంఘర్షణ మళ్ళీ నాలో మొదలైంది.

తెల్లవారి నిద్రలేచేసరికి ఒళ్ళంతా నెప్పులు. రాత్రి వానకి తడవడంవల్ల కాస్త జలుబు కూడా చేసింది ఆ రోజు ఆఫీసుకి వెళ్ళకూడదని నిర్ణయించుకునే ఆలస్యంగా నిద్రలేచాను.

లేచిన వెంటనే నేను మొదటగా చేసినపని రంగారావుగారికి ఫోన్ చేయడం. ఆయన గొంతు విని, ఆయన క్షేమంగా వున్నారని తెలుసుకున్న తర్వాత రిలీఫ్‌గా అనిపించింది.

సోఫాలో బద్దకంగా కూర్చుని, రాజ్యంగారు యిచ్చిన్ అకాఫీని మెల్లగా తాగుతూ వున్నాను. ఇంతలో కాలింగ్‌బెల్ మోగింది.

"నేను చూస్తాను అమ్మాయిగారు. మీరు కాఫీ తాగండి" అంటూ రాజ్యంగారు కదలబోతుంటే ఠక్కున లేచి "ఒక్క నిముషం" అంటూ ఆపానావిడని.

వచ్చింది ఖచ్చితంగా సందీపేనని నా నమ్మకం. లాప్‌టాప్ వంకతో నిన్న మాట్లాడాలనుకున్న విషయం చెప్పాలని వచ్చివుంటాడు.

"ఆంటీ ఎవరు వచ్చినా నాకు ఒంట్లో బాగోలేదనీ మాట్లాడలేననీ చెప్పండి" చిన్నగొంతుతో చెప్పి నా గదిలోకి వెళ్ళాను.

రెండు నిమిషాలు తర్వాత రాజ్యంగారు నా గదిలోకి వచ్చింది.

"సందీప్ వచ్చాడు. మీరు నిద్రపోతున్నారని చెప్పాను. అయినా ఎదురు చూస్తానంటూ సోఫాలో కూర్చున్నాడు" చెప్పింది.

"ఈ లాప్‌టాప్ బాగ్ అతనికి యివ్వు. యింకెప్పుడూ యింటికి రావొద్దన్నానని చెప్పు" అన్నాను చిరాగ్గా, బ్యాగ్‌ని ఆవిడ చేతికి అందిస్తూ.

ఆవిడ యిబ్బంది పడుతూ, మొహమాటంగా నావైపు చూసింది.

"మొన్న జరిగిన తమాషా తర్వాత కూడా అతనిక్కడికి రావడం కరెక్టేనంటారా?" కోపంగా అన్నాను.

ఆవిడ, మారు మాట్లాడకుండా నా చేతిలోని బ్యాగ్ తీసుకుని హాల్లోకి వెళ్ళింది. "బాబూ అమ్మాయీ" ఆవిడ అంటూండగానే..

"బ్యాగ్ యివ్వండి వెళ్ళాలి" జవాబుగా అతని మాటలు వినిపించాయి నాకు. సందీప్ హర్ట్ అయ్యాడని తెలిసినా, ఏమీ చెయ్యలేని పరిస్థితి నాది.

ఆ మరుసటిరోజు కూడా ఆఫీస్‌కి వెళ్ళలేదు నేను. సందీప్ ఫోన్ చేసినా ఏదో ఒక వంక చెప్పి ఫోన్ పెట్టేస్తూ వున్నాను.

"కానీ యి ఎంతోకాలం అతన్నుంచి పరిగెత్తలేనని నాకు తెలుసు. త్వరగా ఏదో ఒకటి చెయ్యాలి" ఇదే ఆలోచన రోజంతా మెదడుని తొలిచేసింది.

సాయంత్రంగా యింటి నుంచి కదిలి క్రికెట్ గ్రౌండుకి వెళ్ళాను.

అప్పటిదాకా, ఆడుకోవడానికి పిల్లలు వచ్చినట్టులేదు. మైదానం అంతా ఖాళీగా వుంది.

చిన్నప్పట్నుంచీ సందీప్ ఆ గ్రౌండ్‌లో క్రికెట్ ఆడుతూనే వున్నాడు. ఎన్నోసార్లు అతను కొట్టిన బంతికి కావాలని ఎదురుగా వెళ్ళి దెబ్బలు తగిలించుకునేదాన్ని. అతని అటెన్షన్ పొందడం కోసం.

అది గుర్తొచ్చి నవ్వుకున్నాను.

సందీప్‌కి క్రికెట్ అన్నా, ఆ గ్రౌండ్ అన్నా ప్రాణం. బిజినెస్‌లో కాస్త స్థిరపడ్డాక, అక్కడొక క్రికెట్ స్కూల్ స్టార్ట్ చేయాలన్నది అతని కోరిక. అక్కడ కూర్చుంటే అతను దగ్గరే వున్నట్టనిపించింది. అలా ఎంతసేపు కూర్చున్నానో నాకే తెలియదు. కాస్సేపటికి గ్రౌండ్‌లో పిల్లలు జమ అయ్యారు.

నేను లేచి బైటికి నడిచాను.

ఇంటి దగ్గర మలుపు తిరుగుతూ వుండగా, సుమ ఎదురైంది. నన్ను చూస్తూనే తిరస్కారంగా మొహం తిప్పేసుకుంది. నాకు ఎప్పటిలా కోపం రాలేదు.

"రంగారావు అంకుల్ ఎలా వున్నారు?" అని అడగాలనుకుని అడగలేక ఆగిపోయాను.

నాలుగు రోజుల తర్వాత, వెంకట్ ఫోన్ చేశాడు.

"సందీప్ కన్సైన్మెంట్ పంపడానికి చెన్నై వెళ్ళాడు. సందీప్ అవుటాఫ్ టౌన్ వెళితే చెప్పమన్నావుగా అందుకే ఫోన్ చేశాను: అన్నాడు.

వెంటనే నేను బ్యాగ్ తీసుకుని ఆఫీసుకి బయలుదేరాను.

"అసలు ఆఫీసు మొహం నువ్వూ, నీ మొహం మేమూ మర్చిపోయామనే అనుకున్నాం" అన్నాడు వెంకట్ వెళుతూనే, నన్ను చూసి నవ్వుతూ.

"అవును. నువ్వనన్దే నిజం కాబోతుంది. ఇక నేను ఆఫీసుకి రాబోవడంలేదు. ఆఫీస్ రికార్డ్స్ కోసం నా రిజిగ్నేషన్ లెటర్ నీకు మెయిల్ చేశాను. చెక్ చేసుకో" అన్నాను కుర్చీలో కూర్చుంటూ.

వెంకట్ ఉలిక్కిపడ్డాడు.

"తనూ జోక్ చేస్తున్నావా? ఆర్యూ ఓకే" అన్నాడు ముందుకి వంగుతూ.

"అమ్మ పోయిన తర్వాత నాకు యిక్కడ ఉండబుద్ధికావడంలేదు. ఐ నీడ్ ఎ ఛేంజ్. కొన్నాళ్ళు బ్రేక్ తీసుకుని ఏదైనా జాబ్ చెయ్యాలనుకుంటున్నాను" చెప్పాను సీరియస్‌గా.

వెంకట్ నావైపు విచిత్రంగా చూశాడు.

"ఇంకో విషయం అంటూ నా బ్యాగ్ తెరిచి అందులో నుంచి నాలుగు జ్యువెలరీ బాక్సుల్ని తీసి టేబుల్ మీద పెట్టాను.

"నా నగలు అమ్మి కంపెనీ అవసరాలకి డబ్బు సర్దినప్పుడు సందీప్ నాకు కొనిచ్చిన నగలివి.

ప్లీజ్ ఇవి సందీప్‌కి తిరిగి యిచ్చెయ్. కావాలంటే వీటికి బదులుగా క్యాష్‌ని నా ఎకౌంట్‌లో వెయ్యమను. ఐ కాన్ట్ కీప్ దిస్.."

"తన్మయీ ఇదంతా సీరియస్ గానే చెపుతున్నావా? నువ్వు ఈ కంపెనీలో యిన్వెస్ట్ చేశావు. మీ యిల్లు కూడా తాకట్టులో వుంది. ఈ టైంలో యిలా మధ్యలో వదిలేసి ఎలా వెళ్తావు?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు.

"ఇవన్నీ చూసుకోవడానికి నువ్వు వున్నావుగా" అన్నాను నవ్వు తెచ్చిపెట్టుకుంటూ.

"కానీ సందీప్... నువ్వెళ్ళిపోతే వాడెలా?" అంటూ నా వైపు చూశాడు.

"వెంకట్ ప్లీజ్" ఆ విషయం మాట్లాడడం యిష్టంలేదన్నట్టుగా చెయ్యి పైకెత్తి ఆపమని సైగ చేశాను.

"నీకూ సందీప్‌కీ మధ్య ఏదన్నా వుంటే కూర్చుని మాట్లాడుకోవచ్చు. ఈ మధ్యకాలంలో నువ్వూ వాడూ బాగా క్లోజ్ అయ్యారు. నువ్వు ఎందుకు యిలాంటి డెసిషన్ తీసుకున్నావోకానీ, నువ్వు మాత్రం ఖచ్చితంగా తిరిగి వస్తావు" అన్నాడు నమ్మకంగా.

"చూద్దాం" పొడిగా చెప్పి మరో మాటకి అవకాశం యివ్వకుండా వెనక్కి తిరిగాను.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments